

κιν. Λογγ. Παππούλ. Τρίκκ. Σουδεν. Χατζ.) Στερελλ. (Δεσφ. Ναύπακτ.) Συνών. βουργαρίτσα, βουργαρό-
πουλλο.

βουργαροφάγος ό, πολλαχ.

Έκ του έθνικοῦ όν. Βούργαρος και της παραγωγι-
κής καταλ. - φάγος < έφαγα άορ. του ρ. τρώγω.

Θανάσιμος έχθρός των Βουλγάρων.

βουρδάκλα ή, Κεφαλλ.

Έκ του οῦς. βουρδουλζά και της παραγωγικής κα-
ταλ. - άκλα καθ' άπλοποίησιν άντι βουρδουλάκλα.

1) Οίδημα του σώματος γεννώμενον υπό πλήγματος
διά λεπτής ράβδου, βέργας: Σοῦ δίνω βεργιά και σου ση-
κώνω βουρδάκλα. Συνών. βουρδούλα 1. 2) Έξάν-
θημα του σώματος συνήθως μέγα: "Αψίωσε τὸ αἷμα μου
κ' έγόμωσε τὸ κορμί μου ὅλο βουρδάκλες. 3) Έρεθι-
σμός του δέρματος προξενούμενος υπό κνίδης.

βουρδουκλιασμός ό, Κρήτ.

Έκ του ρ. * βουρδουκλιάζω.

1) Υπερεκχείλισις ὕδατος: Βουρδουκλιασμοῦ ἔχει ὁ κή-
πος. 2) Κιτρίνισμα φύλλων φυτῶν ἔνεκα του πολλοῦ
ποτίσματος.

βουρδουκλιῶ Κρήτ.

Έκ του οῦς. * βουρδούκλι άγνώστου έτύμου.

1) Πλημμυρῶ: Έβουρδούκλιασε τὸ χωράφι και δὲ βο-
ροῦμε νὰ βοῦμε μέσα. 2) Επί φυτῶν, φυλλοκιτρινίζω
ἀπὸ τὸ πολὺ πότισμα: Πότισε πότισε βουρδουκλιάσανε τὰ
δεσφά.

βουρδούλα ή, *Ηπ. Εὔβ. Σάμ.—Λεξ. Αἰν. βιρ-
δούλα Σάμ.: βούρδελη Ίκαρ. γούρδελη Ίκαρ. βουρ-
δούνα Εὔβ. (Μετοχ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλας. Τὸ βιρδούλα ἐκ του
άμαρτ. βερδούλα.

1) Οίδημα προξενούμενον υπό πλήγματος μάλιστα
Εὔβ. (Μετόχ. κ. ά.)—Λεξ. Αἰν. Συνών. βουρδάκλα 1.

β) Συνεκδ. πᾶν οίδημα γεννώμενον ἐξ οἰασθήποτε
αἰτίας, οἷον δήγματος ἐντόμων, ἐπαφῆς φυτῶν κττ. Εὔβ.
(Μετόχ. κ. ά.) Σάμ.—Λεξ. Αἰν.: Μὴ τοῖδ' οἱ ἔνας κουρζὸς
κὶ μοῦ' καμὶ βουρδούλα Σάμ. Μ' κάναν βιρδούλις τὰ 'κ'νού-
πια αὐτόθ. Κἀνὰ κάμπια τὸν περπάτ'σε και πέταξε βουρ-
δούνες τὸ κορμί τ' Μετόχ. 2) Υδρωψ της κεφαλῆς
*Ηπ. 3) Πληγὴ Ίκαρ.: Έβγαλε βούρδελη 'ς τὸ στόμα.

4) Σκώληξ ἐμφωλεύων εἰς ξύλον Ίκαρ.: Νὰ τὸν φάη
ὃ γούρδελη! (ἀρά).

βουρδούλακας ό, Σαλαμ.

Μεγεθ. του οῦς. βουρδούλα διά της παραγωγικής
καταλ. - ακας.

Φλύκταινα ἐκ δήγματος κώνωπος.

βούρδουλας ό, σύνηθ. βέρδουλας Μύκ. σβούρ-
δουλας Κέρκ. Στερελλ. (Δεσφ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλο διά της παραγωγικής κα-
ταλ. - ας κατά τύπ. μεγεθυντικόν.

1) Μάστιξ σύνηθ.: Θέλει βούρδουλα ή του χρειάζεται
βούρδουλας (εἶναι ἄξιος μαστιγώσεως) σύνηθ. || Γνωμ. Ποῦ
δὲν ἀκούει τὸν κύρι του ἀκούει τὸ βούρδουλα Λεξ. Δημητρ.
Συνών. βοιδόνευρο, βοιδόπουτσα, βοιδοτσούλι, βού-
νευρο, βουρδούλι (II), βούρδουλο. 2) *Αστράγα-
λος Θράκ. (Σαμακόβ.): Μὲ πονεῖ ὁ βούρδουλας τὴ ποδα-
ροῦ μ'. 3) Μετων. ἄνθρωπος ἀγροῖκος, βάνασος Κε-
φαλλ.

βουρδουλζά ή, σύνηθ. βουρδουλζά Αἰγιν. βιρ-
δουλζά Θήρ.

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο και της
παραγωγικής καταλ. - ζά.

Κτύπημα με μάλιστα σύνηθ.: Τοῦ 'δωσαν βουρδου-
λζές. Τὸν πέθαναν 'ς τοῖς βουρδουλζές.

βουρδούλι (I) τό, Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

Λέξις πεποιημένη.

Μετων. ἄνθρωπος φλύαρος.

βουρδούλι (II) τό, άμαρτ. βουρδούλ' Στερελλ.
(Αράχ.) σβιρδούλ' Στερελλ. (Ακαρναν.)

Έκ του οῦς. βούρδουλο.

Βούρδουλας 1, ὃ ιδ.

βουρδουλιάζω (I) Εὔβ. (Μετόχ. Ψαχν.) Πελοπ.
(Βασαρ.) κ. ά.—Λεξ. Αἰν. βουρδουλιάζου Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) βορδουλιάζω Κρήτ. βουρδουλιάζω Εὔβ. (Μετόχ.)

Έκ του οῦς. βουρδούλα.

1) Πληροῦμαι ἀπὸ οἰδήματα ή ἐξανθήματα ή φλυ-
κταῖνας ἐνθ' άν.: Βουρδούλιασε τὸ κορμί μου - τὸ κρέας
μου Βασαρ. 2) Πρήσκομαι Κρήτ. 3) Φουσκώνω
Κρήτ.: Έβουρδουλιάσανε τὰ κουκκιά μέσα 'ς τὸ νερό.

βουρδουλιάζω (II) Πελοπ. (Βασαρ.) βουρδου-
λιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουρδουλιάζω Εὔβ. (Μετόχ.)

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο.

Μαστιγώνω τινὰ μέχρι βαθμοῦ, ὥστε νὰ πληρωθῇ τὸ
σῶμά του ἀπὸ οἰδήματα ἐνθ' άν.: Θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ
βουρδουλιάσουν τὰ πονδάρια! Αἰτωλ. Τὸν ἀρχίσ'σε μὲ τ'
λούρα και τ' βουρδούλιασε τὸ κορμί Μετόχ. Συνών. βουρ-
δουλιζω (II) 1.

βουρδούλιασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ του ρ. βουρδουλιάζω (I).

Τὸ νὰ γεμίξη τὸ σῶμα ἀπὸ οἰδήματα.

βουρδουλίζω (I) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κε-
ρασ.) Προπ. (Αράκ. Πάνορμ.)

Έκ του οῦς. βουρδούλι (I).

1) Αναβλύζω μετὰ θορύβου Προπ. (Αράκ. Πάνορμ.)
2) Εκβάλλω φθόγγους ἀνάρθρους Πόντ. (Κερασ.):
Ντό βουρδουλίεις ἄμον ἄρκος; (ντό=διατί; ἄμον=ώς).
Συνών. μουρδουλιζω. 3) Φλυαρῶ Πελοπ. (Καλά-
βρυτ.): Μὴν οὔλο βουρδουλίσεις, εἶναι ντροπή.

βουρδουλίζω (II) *Ηπ. Κέρκ. Κεφαλλ. κ. ά. βουρ-
δουλιζου Θράκ. (Αδριανούπ.) βερδουλιζω Θήρ.

Έκ του οῦς. βούρδουλας ή βούρδουλο. *Η λ. και
μεσν. παρὰ Δουκ.

1) Δέρνω με βούρδουλα, κτυπῶ με μάλιστα Θήρ.
Θράκ. (Αδριανούπ.) Κεφαλλ. κ. ά. Συνών. βουρδου-
λιάζω (II). 2) Διαπομπεύω, ἐξευτελιζω, δυσφημῶ *Ηπ.
Κέρκ. κ. ά.: Έβουρδούλιασαν τὸν δεινα Κέρκ. Έτοι ποῦ
κάνετε, ἐβουρδουλιστήκαμε ὅλοι μας αὐτόθ. Καὶ μέσ. ἄλ-
ληλοπ.: Βουρδουλιζονται ὅλη μέρα αὐτόθ.

βουρδούλιο τό, Κέρκ.

Έκ του άμαρτ. ρ. βουρδουλιῶ παρὰ τὸ βουρδου-
λιζω (II).

1) Διαπομπευσις, ἐξευτελισμός, δυσφήμισις. Συνών.
βουρδουλισιά, βουρδούλισμα. 2) Μετων. ἄνθρωπος
διαπομπευθεὶς ή διαπομπευόμενος: Μὲ τοῖς φωνές του
ἔγινε βουρδούλιο.

